

Entrevista a Aleix Vidal Quadras

"Pujol no se sent espanyol"

La denúncia dels "excessos" nacionalistes i la crítica a l'esquerra són els temes preferits del màxim dirigent del PP a Catalunya. No és nou que sigui polèmic, però sí és nou que qüestione la política lingüística que fan els seus companys de partit a l'Ajuntament de València.

Quines conclusions ha tret el PP del darrer debat de política general?

—La conclusió que traïem és doble. En el pla immediat, després del debat queda clar que les eleccions són per l'any vinent. La segona, més transcendent, és que d'aquest debat es traspua la possibilitat molt clara que s'està configurant un acord de govern nacionalista-socialista per a la propera legislatura al congrés dels diputats a Madrid.

—¿En què es basa per suposar això?

—Hi hagué diversos símptomes. El primer és que el president de la Generalitat va ser molt positiu respecte a la política macroeconòmica del senyor Solchaga, recolzant les mesures liberalitzadores. Es un símptoma clar que el president vol crear ponts de diàleg i el clima adequat per fer després aquest gran acord socialista-nacionalista a l'estat.

De l'altre bàndol també hi hagué símptomes prou clars. El partit socialista va plantejar el debat amb un to molt conciliatori, no va ser crític. Un altre símptoma va ser que CiU va presentar una moció per a l'autodeterminació i el partit socialista es va abstenir, encara que és clarament anticonstitucional i que, a més, revela una voluntat segregacionista i separadora per part de CiU respecte a la resta d'Espanya.

—¿Per a vostè, autodeterminació equival a independència?

—Es obvi que reclamar el dret a l'autodeterminació no té cap sentit si no es pensa exercir. Jo no he vist mai una dona embarassada de set mesos, feliç, esperant un fill desitjat, i ben casada, manifestar-se al carrer a favor d'un avortament lliure i gratuït. Quan un demana el dret a l'autodeterminació, ho fa per alguna cosa. Jo, que estic

casat, no vaig a casa cada dia dient a la meua dona: escolta, jo tinc dret al divorci. Si li recordés això cada dia, es posaria nerviosa i segurament jo menjaria pitjor. Per tant, CiU deixa una porta oberta a la separació.

—¿Continua, doncs, el que vostè ha definit algunes vegades com "joc perillós" de CiU?

—Convergència sempre juga amb la tècnica de l'ambigüitat, del "sí, però...". El president no és mai clar. D'una banda diu que el seu projecte no preveu la independència, però prèviament durant unes setmanes havia posat en marxa el model lituà. Quan diu que respecta el marc constitucional vigent, afegeix "avui per avui". No explica mai quin és el seu disseny final de l'estat de les autonomies. CiU, i en particular el president Pujol, tenen una visió instrumental d'Espanya. Es a dir, Espanya és un ens que té una estructura política i administrativa que s'ha de suportar a contracor, però no és una realitat viva a la qual pertanyem de manera compromesa. Allò ideal, per a ells, seria trencar els lligams amb Espanya. Pujol no considera els andalusos, els extremenys, els murcians, compatriotes seus. Són uns companys de viatge ocasionals i temporals que hem més o menys d'aguantar.

—Així, segons vostè, ¿Jordi Pujol és independentista?

—Jo tinc la convicció que el president Pujol en el fons del seu cor, no se sent espanyol. El problema que rau en el fons de la qüestió catalana és la definició de quina és la relació Catalunya-Espanya, i això s'ha de superar.

—¿Com se supera?

—Sempre he dit que la manera de superar-ho és que les condicions de català i espanyol siguin simultànies, compatibles i complementàries, i que des d'una entitat diferenciada exercida plenament, es pot formar part del pro-

jecte comú espanyol. Els autèntics interessos de Catalunya passen necessàriament per estar integrats en el gran projecte espanyol.

—¿Madrid acceptaria aquesta "entitat diferenciada exercida plenament"?

—Si exercim la diferència com a obsessió i no com a aportació, és difícil que el nostre entorn ens vegi amb ulls positius. Si fem d'aquesta diferència un instrument de presència positiva i d'aportació, és molt millor per Catalunya.

—¿Anunciar que "el socialisme ha mort", és provocar?

—Jo vaig dir això en el marc d'un debat parlamentari, on a vegades s'ha de buscar el missatge esquemàtic, directe. El que volia dir és que el socialisme ha mort en el món de les idees, una altra cosa és que els partits socialistes occidentals continuïn existint, però el socialisme està en regressió. Ja no creu ningú en la lluita de classes,

la dictadura del proletariat...

—Això ja no forma part del programa de l'esquerra d'aquest país.

—Però l'origen ideològic i la matriu comuna del socialisme és això. Continuarà existint una certa visió de la societat que creurà en el paper regulador, controlador i redistribuïdor d'un estat invasiu i intervencionista, però la visió igualitarista s'ha quedat sense suport conceptual profund. Això és el que volia dir.

—Vostè ataca el CiU pel seu nacionalisme i el PSC pel seu esquerranisme. ¿Està buscant un públic concret?

—Aspirem a representar uns ciutadans de Catalunya que compleixen dues condicions. Una, que creuen fermament en una societat de llibertats, que confia en l'individu. Segona, que volen ser catalans i exercir la seva identitat, fent-ho compatible amb la participació sincera i compromesa en el projecte espanyol.

—¿Rebutja les acusacions d'espanyolista refinat?

—L'altre dia Aznar va dir una frase, que faig meva: jo sóc català però no sóc nacionalista català, jo sóc espanyol però no sóc nacionalista espanyol. El nacionalisme té més inconvenients que avantatges i intel·lectualment no s'aguanta. L'acusació fàcil és dir que

sóc neoespanyolista, però no és això. Crec molt en Catalunya i crec sincerament que des d'aquesta singularitat hem de formar part de la realitat espanyola.

—Quan diu que Catalunya té dues llengües pròpies, ¿està demanant la reforma de l'Estatut en aquest sentit?

—No, en absolut. Simplement descriu una realitat. Catalunya lingüísticament és un escenari privilegiat. Tenim dues llengües al carrer, i les dues són nostres. L'acció institucional ha de potenciar l'ús del català, però en cap cas pot imposar, mitjançant la coacció legal, un monolingüisme empobridor i divorciat de la realitat catalana.

—En temes lingüístics, els seus companys que governen l'Ajuntament de València han iniciat una política lingüística que vostè va criticar.

—Això és una iniciativa d'Unió Valenciana, amb els

quals estem coalitzats. Considerem que trenca la unitat de la llengua establerta de manera molt clara per tots els experts. És una sola llengua, malgrat les diferències que hi puguin haver, que són les mateixes que hi ha entre el castellà de Huelva i el de Santander.

—¿Aquest criteri d'unitat lingüística el comparteixen els seus companys de València?

—Bé, el PP valencià té, diguem, una visió més adaptada al que és la realitat valenciana i a més té un soci de coalició que és molt valencianista, per dir-ho així. Per tant el PP valencià ha de ser molt prudent en aquests temes, però en tot cas des del PP de Catalunya puc dir clarament el que penso, i és que la llengua catalana té una unitat que s'estén aquí, a les

Illes i a la Comunitat Valenciana, amb diferents varietats.

Pere Martí

